

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De scholasticæ Theologiæ Vanitate, qua superioris
ætatis homines, doctrinam & religionem suam
tueba[n]tur, Liber, in locos communes digestus. Omnibus
ueræ ac solidæ pietatis studiosis in primis ...**

Sarcerius, Erasmus

Francoforti, 1541

VD16 S 1775

De Confessione auriculari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29838

DE CONFES. CORAM DEO. 115

Confessio coram Deo ex opere operato iustificat.

Confessio quæ coram Deo fit, dicitur mentalis, quæ fit soli Deo, & hæc est de iure naturæ. Hæc confessio etiam appellatur confessio fraudis, qua peccator seipsum accusat. Et confessio fraudis accepta est Deo in ore peccatoris, hoc est, eius qui adhuc peccator est, dum tamen non sit peccator in uoto, seu actu interiore, uel exteriori.

DE CONFESSIONE auriculari.

Confitens non tam propter uerbum, quam propter contritionem absoluitur.

Omnia peccata tam uenialia quam mortalia confitenda sunt.

Omnia peccata secundum omnes suas circumstantias confitenda sunt.

Possibile est aliquem posse omnia sua peccata confiteri, facta diligenti discussione & collectione.

Peccata in confessione remittuntur, absolutione sacerdotis, etsi non credant, qui absoluntur.

Confessor diligenter inquirere debet, num absolendus omnino contritus sit.

Confessio auricularis per se iuris diuini est.

DOCTRINA SCHOLAST.

Confitendum est Christiano circa quadragesimam, bis in anno.

Enumeratio peccatorum in confessione requiritur iure diuino.

Ministri ecclesie mandatū Dei habent, de cognoscendis delictis in confessione.

Confessio auricularis præcipue ad hoc salutaris & necessaria est, ut poenitens seu confitens satisfactionem accipiat pro peccatis.

Confessio auricularis ex opere operato iustificat, & confert gratiam.

Magna curiositas decet cōfessores, ut diligenter de omnibus confitentium delictis, inquirant.

Omnia peccata sub peccato mortali confitenda sunt.

~~Nullus est auricularis confessionis usus, sine addita satisfactione pro peccatis.~~

Non solum omnia peccata confitenda sunt, sed etiam secundum omnes circumstantias.

Auricularis confessio ex se est de necessitate salutis, quo ad remissionē culpæ, non quo ad remissionem poenæ, pro qua satisfaciendum est.

Confessio auricularis ex peccato mortali, facit ueniale.

Auricularis cōfessio p se ex opere operato liberat à poena eterna, & minuit poenā temporalem, aut ad minus eternā in temporalem cōmutat.

Thomas scribit præcipuum effectum esse auricularis confessionis, liberare à poena eterna
purga.

DE CONFES. AVRIC. ^{no}

& purgatorio, in quo dicit Thomas mitius puniri confitentes, quam contritos.

Confessus saluus fieri potest, etsi non fuerit contritus.

Confiteri omnia peccata mortalia, non est impossibile.

Confessor non debet absolueri poenitentem à poena & culpa, sed à culpa tantum, pro poena debet imponere satisfactionem.

Reservatio casuum iuris diuini est.

Circumstantiæ in cōfessione diligenter sunt inquirendæ.

Confessio quotannis fieri debet.

Quia omnia peccata enumerari nō possunt facile, tamen diligentia adhibenda est, ut colligantur, & ea quæ possunt, in memoriam redigantur.

Enumeratio peccatorum utilis & necessaria est ad remissionem peccatorum.

Magna quæstio fuit apud scholasticos semper, de proprio sacerdote inter pastores & fratres. <sup>sem- 1. p. 117
120. a</sup>

Oportet iudicem prius cognoscere causam, priusquā pronunciet: ergo enumeratio peccatorum in confessione est iure diuino necessaria.

Ministri ecclesiæ mandatum habent de cognoscendis occultis. Solomon ait: Diligenter cognosce uultum pecoris tui: ergo cognosce occulta peccata, est iuris diuini.

DOCTRINA SCHOLAS.

Confitens si recusat suscipere satisfactiones non peccat, sed absoluturus est has pœnas in purgatorio,

Christianus de necessitate salutis tenetur solum sacerdoti, non laico confiteri.

Confessio auricularis ab ipso Christo instituta est.

Inf. 123 a Sub lege naturæ fuit auricularis confessio, item sub lege Mosaica: ergo decuit & sub Evangelio esse.

Sacerdos neminem absolueri potest, nisi prius per confessionem peccatum cognoverit.

1. *Inf. 120 a.* Christus dedit sacerdotibus absoluendi potestatem: ergo confessio iuris diuini est, & ab ipso Christo instituta, ut res ad absolutionem pertinet, & sine qua non potest absolueri sacerdos.

2. Iacobi 2. Alter alteri confiteatur peccata sua: ergo confessio auricularis iuris diuini est.

3. Actor. 19. Multi ueniebant, & confitebantur peccata sua: ergo confessio auricularis iuris diuini est.

4. Prouerb. 28. Qui abscondit peccata sua &c. Ergo &c.

5. Ecclesi. 4. Ne pudeat te confiteri peccata tua &c. Ergo &c.

6. Psal. 31. Confitebor aduersum me iniusticiam meam &c. Ergo &c.

Non

Non obligamur ad confessionem uenialium peccatorum, quanquam illa confiteri salutare est.

Homo tenetur ex mandato Dei omnia peccata mortalia confiteri.

Diligentia in inquirendis peccatis ante confessionem, magna adhibenda est, sed non nimia.

Confitens non obligatur ad confessionem obliuorum & occultorum peccatorum, modo in fine confessionis dicat: Ego quoque accuso me propter omnia peccata oblita & occulta.

Humiliatio & pudor in confessione, tollit partem poenarum pro peccatis, sicut & poenitentia facit. Tamen pudor non debet esse nimius, ne quid taceatur in confessione.

Integra debet esse confessio, ne confitens scienter quaedam peccata taceat. De hac integritate confessionis, loquitur Hieremias Tren. 2. Effunde cor tuum, sicut aquam.

In omnibus rebus diligenter expendendae sunt omnes circumstantiae: ergo & circa confessionem omnium peccatorum circumstantiae diligenter examinandae sunt.

Circumstantiae quae minuunt & extenuant peccata, non sunt confitendae, sed illae tantum, quae peccata exaggerant, exempli gratia: Confiteatur aliquis se in quadragesimali ieiunio comedisse carnem, addendo circumstantiam ex conditione, quia infirmus fuit.

DOCTRINA SCHOLAST.

1. Circumstantiæ, quæ grauant peccata & ex-
aggerant, hæ sunt: Ordo, nam maius peccatū
est peccare cum clerico, quàm cum laico. Tem-
pus, nam quanto tempus sanctius est, tanto ma-
ius est peccatum. Locus, nam quanto locus san-
ctior est, tanto maius est peccatum. Numerus,
quantitas damni ex peccato iniuncti proximo
status seu cōditio personæ, procrastinatio pec-
cati ex malitia, propria ad peccandum prouo-
catio, perseverantia longa in peccato &c.

Proprietates confessionis sunt, ut fiat preme-
ditatè, humiliter, integre, festinanter, aperte,
cum enumeratione omnium peccatorum, si-
mul & circumstantiarum, propriè, & occul-
tè &c.

¶ Potest quidem fieri, ut quis casu inter confi-
tendum alterius confitentis audiat peccata,
qui autem ea audit, obligatur sub peccato mor-
tali tacere.

Qui confitetur personæ, quæ non habet po-
testatem absoluendi, ille cogitur denuo confite-
ri personæ, quæ habet.

¶ Qui in alia parrochia, quàm in sua cōfiterur,
sine cōsensu sui plebani, cogitur denuo suo ple-
bano confiteri. Vt enim sententia nulla est, que
a suo iudice non profertur, ita & absolutio sa-
cerdotis nulla est in hominè, in què nullam ha-
bet potestatè. Siquidem nō sufficit potestas or-
dinis, sed requiritur etiam potestas iurisdictio-
nis. Fictus.

DE CONFES. AVRIC. 118

Fictus in confessione, non est capax absolu-
tionis, quare denuo confiteri cogitur. *Infra 142. a*

Quando quis scienter tacet unum pecca-
tum, tunc nullius peccati remissionem accipit.

Suspensus ab officio, non potest absolueri:

Qui scienter confitetur indocto & inepto sa-
cerdoti, qui non nouit discernere inter pecca-
tum & peccatum, is cogitur denuo sua peccata
docto & apto confiteri.

Cōfitementem potest absolueri cōfessor ab om-
nibus peccatis, exceptis casibus reseruatis, qui
spectant ad superiores, à quibus si uult liberari
confitens, superioribus confiteri debet.

Cōfessio spectans ad personā digniorem, in-
utilis est, quando fit coram indigniori.

Ex his causis quis denuo sponte confiteri de-
bet sua peccata semel cōfessa. Quando confes-
sus de absolutione dubitat, id quod tamen lau-
dabile non est, quando confessus dubitat, an cō-
fessus sit hoc uel illud peccatum, an confessor sa-
tis intellexerit quantitatem peccati, quando
putat, confessorem non audiuisse peccatum,
non seriò animaduertisse in peccatum, quando
dubitat, an confessor scientiam habuerit discer-
nere inter peccata, & instituere confessum re-
ctè: quando dubitat de potestate sacerdotis in
absoluendo &c. In his casibus laudabiliter agit
confessus, quando denuo spontanea uoluntate
confitetur nouo confessori.

Lau-

DOCTRINA SCHOLAST.

Laudabiliter & ille agit, qui spontanea uoluntate denuo confitetur idem peccatum nouo confessori, ut suam diligentiam deo commendet, & amplius aliquid coram deo mereatur. Et quamquam secundaria hæc confessio non est necessaria, tamen utilis, laudabilis, & salutaris est.

In secundaria confessione, quamquam secundaria absolutio non tollat poenam peccati, tamen propter tria utilis est: Primum meritoria est ad remissionem & extenuationem poenae. Secundo meritoria est maioris gratiae dei, tertio per se laudabile opus humiliationis est, quare etiam gratum Deo.

Qui impositam poenitentiam neglexit, obligatur, ut suam negligentiam confiteatur, & oret sacerdotem, quo illum semel imposita poenitentia donet, uel ut impositam in aliam transferat.

Porro qui impositae poenitentiae oblitus est, modo non fuerit à superioribus reseruata, ille obligatur ad confessionem suae negligentiae, & orare debet pro noua poenitentia imponenda.

Vbi timendum est damnum ex confessione alicuius peccati, potest confitens illud tacere, donec ad uitrum continentem secreta, perueniat, & timor periculi cesset.

Item potest quis rectè tacere, nec confiteri aliquod peccatum, ubi hoc non potest confiteri sine prodicione personae, cum qua peccauit, & po-

potest tam diu producere peccatum, donec ueniat ad sacerdotem, coram quo non est timenda personæ notitia.

Mutus quoque obligatur ad confessionem, ut gestibus significet, quod loqui non potest.

Potest etiam quis in longinquis regionibus, confiteri sacerdoti, qui idioma linguæ non intelligat.

Laico in necessitate quis confiteri potest, & si laicus ne queat confessum absolueret.

Et apostoli confessione auriculari usi sunt.

Ex dispensatione fieri potest, ut quis non opus habeat confiteri.

Sunt qui putant non esse confitendum sacerdoti qui est in peccato originali.

Bonum opus in confessione impositum à sacerdote, magis satisfacit pro peccatis, quam bonum opus, quod quis sua sponte facit.

Confessus & si moriatur in peccato mortali, tamen minus in inferno adfligitur propter peccatum.

Confessio sacramentalis non rectè tribuitur Innocentio tertio, ut inuentori, sed potius iuri diuino.

Peccatum non remittitur, nisi confessum coram sacerdote.

Non est impossibile, hominem omnia mortalia peccata confiteri posse.

Homo iure diuino tenetur ad confessionem omnium peccatorum. Cir

DOCTRINA SCHOLAST.

Circa confessionem omnia preparatoria diligenter curanda sunt.

Decet sacerdotem in altari celebrantem, ubi recordatus fuerit alicuius peccati, accersere sacerdotem, & illud confiteri.

Licet fidere in suam confessionem & diligentiam.

In peccatis etiam occultis casus reservari potest.

Falsum est, pontifices non instituisse reservationem casuum in occultis peccatis.

Confessio auricularis sola meretur dici confessio sacramentalis, ita dicitur confessio uocalis, quæ fit sacerdoti, & non est de iure naturæ sicut est confessio mentalis, quæ fit coram Deo.

Confessio uocalis necessaria est ad salutem, postquam homo actualiter peccauit.

Confessio est latentis peccati manifestatio.

Confessio est, per quam morbus latens spe ueniæ aperitur.

Confessio sacramentalis est secreta delinquentis accusatio suorum commissorum peccatorum coram sacerdote, iurisdictionem in eum habente, spe ueniæ consequendæ. Et dicitur confessio sacramentalis, quia illa definitio non datur de confessione cordis, quæ fit coram Deo in cubiculo cordis, neque de illa, quæ fit in iudicio contentioso, sed de illa, quæ fit in foro animæ secreto.

Non sufficit peccata dare regenda, sed ipso

q. 1.

ore coram sacerdote confitenda sunt.

Potest etiam quis per interpretem confite-
ri, si non habuerit sacerdotem noscentem lin-
guam suam.

Cōfessio quāde nō fit corā illo, q̄ habet in cō-
fitentem iurisdictionem, non est sacramentalis.

Causa finalis cōfessionis est remissio peccati.
Confessio auricularis nō potest fieri laico in
necessitate, quoniā is absoluere non potest, &
sine absolutione confessio auricularis, non est
sacramentum poenitentiae, igitur in nullo ca-
su tenetur quis confiteri laico, nec uenialia, nec
mortalia. Potest tamen confessio largē sum-
pta, fieri laico in secreto, propter uerecundi-
am, quae est una poena debita peccato, & ma-
gnapars satisfactionis, similiter quoque prop-
ter consilium obtinendum. Item, propter hu-
militatem, in signum quod facit, quod in se est,
paratus confiteri sacerdoti, si eius copiam ha-
beret.

Confessio sacramentalis est de lege diuina a
Christo instituta, uiuificandis peccatoribus prae-
cepta.

Cōfessio sacramentalis est de iure diuino, ex-
pressa in Euāgelio. Nam Ioan. 20. ait Christus:
Quorumcunq; remiseritis peccata &c. Quibus
uerbis dedit Christus apostolis potestatem iudi-
candi ac remittendi peccata, quibus datur pote-
stas iudicandi, illis datur etiā potestas cognosce-
di. Co-

115a

115b

DOCTRINA SCHOLAST.

Cognitio autem peccatum remittendi fieri non potest, nisi per accusationem peccatorum quæ est confessio.

4 Pater dedit omne iudicium filio, ergo confessio sacramentalis est iuris diuini, unde quando erat Deus tantum, soli Deo confiteri sufficiebat, postquam autem factus est homo, & pro peccatis nostris mortuus, datum est sibi omne iudicium de peccatis, & sibi est confessio facienda, qui loco suo uicarium reliquit, cui etiam est facienda. Et ex hoc habetur, quod papa, qui subest iuri diuino, non potest dispensare cum aliquo, ut non teneatur confiteri in mortis periculo, & in cæteris casibus ad ius diuinum spectantibus.

Tempus
sup. 12. a
Tempus confessionis determinatum est tempus paschale, & modus est de iure positivo, supra quod est papa, nec eo ligatur, quo ad se, neque quo ad alios, & quantum ad illud potest dispensare. Ex quo patet, quod papa tenetur confiteri, licet forte non secundum formam. C. Omnis utriusq; &c.

sup. 12. a
Debet autem quisq; in confessione tantam diligentiam apponere, quantum apponeret ad inquirendum aliquid multum arduum, quod sibi multum esset cordi.

Confessio quandoq; fit in actu, unde colligitur quatuor casus, in quibus tenetur peccato mortali obnoxius confiteri in actu. Primus est, cum

cum imminet iudicium damnationis, uel misere-
 ricordia, ut est in articulo mortis, aut ubi peri-
 culum mortis timendum est &c. Secundus ca- 2.
 sus, quando uult exercere actus aliquos, quibus
 debetur reuerentia specialis, ut aliquando uult
 communicare: tunc enim secundum omnes do-
 ctos non sufficit sola contritio, ad dignam comu-
 nicandum, sed requiritur sacramentalis confes-
 sio. Tertius actus est, ut quis suscepturus alia sa- 3
 cramenta, premitat confessionem. Quartus ca- 4
 sus est, ut ex statuto Ecclesiae circa ferias pascha-
 ris, quis suscepturus eucharistiam, confiteatur.
 Quintus additur ratione conscientiae, uel scrupu- 5
 pli. Additur etiam casus, dum quis ex statuto
 sui ordinis uel uoto sua sponte emissio, tenetur
 certo tempore ad confitendum, quod uerum est
 dum modo statutum ordinis habet uim prae-
 cepti.

Confessionis qualitas haec esse debet: Sim-
 plex debet esse, ita quod nihil admisceatur cum
 eis, quae requiruntur ad peccatorum quantita- 2
 tem. Debet etiam esse humilis, ualde enim humili-
 ter debet se habere confitens in uerbo & signo.
 Debet esse pura, id est, cum recta intentione fa- 3
 cta, & fidelis, id est, uera, ut nihil admisceat de 4
 falsitate. Debet esse frequens, frequenter enim
 facta est utilis.

Nuda debet esse, id est, non obuoluta obscu- 5
 ritate uerborum,

DOCTRINA SCHOLAST.

7 Discreta, id est, quod maius est, confiteatur cum maiore potestate.

8 Libens, id est, facta non de necessitate, sed libera uoluntate.

9 Verecunda, ut confitens uerecundetur de peccatis, quæ confitetur, quia quidam inueniuntur, qui in recitatio sua peccata, uidentur se iactare de aliqua uanitate seculari.

10 Integra, id est, facta sine celatione alicuius peccati, quod confitens tunc habeat in memoria, de quo alias non fuit legitime confessus.

11 Secreta, quia ibi agitur de secretis conscientie. Lachrymabilis, lachrymis procedentibus ex peccati dolore,

12 Accelerata, multum enim expediens est peccatori ut cito confiteatur, quia abyssus abyssum inuocat, id est, unum peccatum ad aliud inclinat.

13 Fortis, id est, poenitens debet ita esse constantis animi in confitendo, ut propter uerecundiam nihil pertinet ad suæ conscientie purgationem o-

mittat. Accusans, id est, poenitens ita debet accusare seipsum, ut in sui excusatione peccatum suum in alium non torqueat. Debet etiam esse para-

14 10. ta parere, poenitens enim debet esse paratus parere, hoc est, obedire sacerdoti, in susceptione,

& expletione poenitentiae, quam rationabiliter iniungit. Ex his conditionibus quædam sunt de necessitate, quædam de congruitate confessionis sacramentalis.

Ne.

DE CONFES. AVRIC.

122
112 a
Nec fidus, neque qui non sufficienter discul-
sit conscientiam suam, cōsequitur effectum sa-
cramentalis confessionis:

Conscientia dubitans an peccatū sit morta-
le, tamen tenetur illud confiteri.

Quatuor sunt casus communes, in quibus cō-
fessio iteranda est. Primus est propter enormi-
tatem sceleris, ob quam oportet peccatorē ad
superiorem remitti, qui cōfessionē remissi audi-
re debet, & absolvere, nisi malit alteri commit-
tere. Secundus est propter ignorantia sacerdo-
tis, utpote quando sacerdos ignarus est, queren-
dus enim est tūc sacerdos, qui ligare & solvere
queat, & ei iterū est cōfitendum, uel ex licentia
sacerdotis proprii, uel autoritate superioris.

Tertius casus propter malitiam fictionis, ut si
sciēter aliquod peccatum in corde retinuit, uel
si accessit cum uoluntate peccandi: Quartus
est propter contemptū satisfactionis, ut quan-
do negligit & contemnit facere pœnitentiam,
sibi iniunctam.

Remittit generalis confessio uenialia, quan-
tum ad culpā, & quantū ad pœnē diminutionē.
Remittit etiam mortalia oblita, quantū ad pœ-
nam, cum prius remissa sunt, quo ad culpā per
sacramentalem confessionem.

Cōfessor tenetur celare cōfessa, de lege natu-
re, de legē positua, & de lege positua Ecclesie.
Item confitens, tenetur celare acta & dicta sa-
cerdotis.

Q r

DOCTRINA SCHOLAST.

Sigillum confessionis est de lege naturæ, secundum alios de iure diuino. Cadit autem sub sigillo confessionis, quicquid confitens uult, aut uelle debet, tanquam secretum celari.

Quæ confessor nouit in confessione, non nouit ut homo, sed ut deus.

Hæresis nõ est celanda, iuxta uulgare uersiculum: Est hæresis crimē, quod nec cōfessio celat.

Circūstantiæ confitendæ, quæ grauant peccata, his uerbis continentur:

Aggrauat ordo, locus, mora, causa, scientia, tempus.

Lucta pusilla, modus culpæ, et status altus,

Conditio, numerus, ætas, & scandala, sexus.

Confessio sacramentalis est actus uirtutis elicitus à pœnitentia.

Confessio ut medicina est pars sacramenti pœnitentiæ.

Contritio aliàs ferè semper præcedit confessionem, sæpe tamen sequitur.

Confessio præsupponit actualem cōtritionem, delentem culpam, ideo directè ordinatur ad dimissionem pœnæ.

Confessio peccatorum, licet etiam è timore causatur, tamen potius ex spe.

Figura
rit
Confessio fuit præfigurata in baptismo beati Ioannis Baptistæ: Item, in resuscitatione Lazari.

Confessio facienda sacerdoti à Christo instituta.

DE CONFES. AURIC. 123

tuta fuit, quando dedit Apostolis potestatem remittendi peccata.

Confessio auricularis, quæ fit sacerdoti, non est de iure naturali. Sup 116. 2

Confessio sacramentalis est de necessitate salutis nostræ, quo ad remissionem culpæ, non autem quo ad remissionem pœnæ huius temporalis. 2

Etiã illi, cui dimissa est tota pœna per contritionem, necessaria est satisfactio & confessio, quia utraq; est in præcepto. 3

Confessio est necessaria ei, qui cõmisit mortale peccatum. 4

Omnes sub peccato mortali uiuentes, tenentur confiteri, ex statuto Ecclesiæ, id est, ex uisum sacramenti. 5

Papa potest dispensare, quod differatur confessio, non autem prorsus dimittatur. Sup 1206.

Nullus tenetur confiteri de peccato originali &c.

Nullus hominum tenetur confiteri de peccatis uenialibus, sed laudabile tamen est, & ea confiteri.

Quilibet tenetur confiteri de peccato mortali, cum proposito non peccandi, & tenetur confiteri peccatum suum, quod dubitat esse mortale, & causas uel occasiones sufficientes peccati mortalis, siue circumstantias aggrauantes infinitum &c.

Q 3

ST.
uræ, se-
rem sub
ns uult,
ri.
nonno
uerficu
o celat,
pecca-
Scientia
altus,
sexus:
utis ell
mend
confes-
ritio-
inatur
imore
mo be
atione
insti-
tuta

DOCTRINA SCHOLAST.

Quilibet tenetur confiteri omnia peccata, item numerum omnium suorum peccatorum.

Circumstantiæ particulares peccati carnalis confitendæ sunt omnes.

Homo non confitetur sufficienter peccatum suum, nisi speciem confiteatur peccati, quæ cognosci non potest, nisi per circumstantias trahentes in aliud genus peccati, ex quibus peccatum specificatur.

Reiteratio confessionis eiusdem peccati est de consilio.

Confessio ficta, id est, sine contritione, non est necessariò iteranda.

Confessio potest quidem esse informis, quo ad sacramentum, sed non quo ad fructum meriti &c.

Confessio aperit paradysum, & dat speciem salutis.

no. b. inf. 125 Confessio dupliciter liberat à poena æterna, dimittit poenam temporalem, scilicet vi clauum, & vi poenosa.

Confessio facit de mortali ueniale, non mutando culpam in ueniale, sed dando ueniam.

Confessio generalis quæ fit in Missa, Prima, et Completorio, delet peccata uenialia & etiam mortalia oblita.

Confessio auricularis potest quidem fieri laico in necessitate, sed ea cessante oportet iterum confiteri sacerdoti.

Con-

DE CONFES. AVRIC. 124

Confessio proprio sacerdoti fieri debet, al-
teri cum licentia.

In quinque casibus licet alij quàm proprio sa-
cerdoti confiteri, & sine licentia eius, quando
uagus est, mutans domicilium, peccans in alia
parrochia, si proprius sacerdos reuelat confes-
sionem, uel sollicitat ad peccatum, & in extre-
ma necessitate.

A iure cōcessum est praelatis, quod possunt
sibi eligere confessores.

Electio discreti confessoris non est nobis cō-
missa, nisi ex licentia superioris.

Quilibet sacerdos potest quemlibet absol-
uere sine inflictione poenae.

Confessor debet interrogare confitentes, nō
de quolibet peccato, sed secundum conditio-
nes singulorum.

Sigillum cōfessionis est de iure diuino, & de
essentia sacramenti.

DE SATISFA-
ctione.

Scholastica satisfactio pro peccatis iuris di-
uini est.

Priore ad Corinthios cap. 11. Si nos ipsos iu-
dicaremus, nō iudicaremur à domino, ergo no-
stre poenae tollunt poenas, quas minatur Deus.

Q +

sup 118. b.

infra 128. b.